ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

«Ντρέπομαι γιὰ τὸ παρελθόν μου καὶ ζητάω νὰ ἀπαλλαγῶ, νὰ ξεπλυθῶ, ἂν μπορεῖ νὰ γίνει ποτέ, ἀπ'αὐτό. Νοιώθω ὅτι μόνον ὅταν ἐργασθῶ μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες γιὰ τὸ ξερρίζωμα τῶν Κομμουνιστικῶν ἰδεῶν ἀπ'τὴ χώρα μας, τότε θὰ ἡσυχάσω».

ΕΙΡΗΝΗ ΣΥΓΓΕΛΑΚΗ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1949

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ἡ Εἰρήνη Συγγελάκη, ὁ Βύρων Λαϊνᾶς καὶ ὁ Ἀναστάσιος Κοτζιᾶς δὲν ἦσαν τυχαῖοι συμμορίτες, ὅπως τὸ δείχνουν οἱ τίτλοι τους.

Μορφωμένοι καὶ οἱ τρεῖς, ἔγιναν διαφωτισταί, πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τῆς ἀγέλης, ἦσαν αὐτοὶ που πίστεψαν καὶ ποὺ ἔκαναν τοὺς ἄλλους νὰ πιστεύουν.

Τί πίστευαν καὶ τί βρῆκαν ἐκεῖ ἐπάνω στὴν «κομμουνιστικὴ πολιτεία» μᾶς τὸ λὲν μὲ ὠμὴν εἰλικρίνεια στὶς σελίδες ποὺ ἀκολουθοῦν. Ηὗραν τὴν ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΑΤΗ, αὐτὴν ποὺ σκοτώνει τὴν πίστι, ὅσο πιο βαθειὰ εἶναι. Ηὗραν τὴν Ἐθνικὴ προδοσία ντυμένη στὰ ροῦχα τῆς «Ἰδεολογίας». Ηὗραν το ἔγκλημα, τὴν ἀνώφελη βία «σὰν μόνιμο καθεστώς», πασαλειμένα μὲ φρασεολογίες δημοκρατίας καὶ ἐλευθερίας. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴ βιτρίνα τοῦ «λαϊκοῦ ἀγῶνα» εὑρῆκαν τὸ μῖσος τοῦ Λαοῦ.

Μέσα τους ὁ Κομμουνισμὸς ἐσκότωσε τὸν Κομμουνισμό. Παραδόθηκαν στὸν Ἑλληνικὸ Στρατό. Εἶναι προνόμιο τῶν δυνατῶν νὰ συγχωροῦν. Καὶ ἡ Ἑλλὰς τοὺς συγχώρεσε γιατὶ εἶναι δυνατή. Ἔχει συγχωρήσει δεκάδες χιλιάδων παραδοθέντας συμμορίτας.

Μὰ ἡ Συγγελάκη, ὁ Λαϊνᾶς, ὁ Κοτζιᾶς καὶ οἱ ὅμοιοί τους δὲν εἶναι, εἴταμε, συνειδισμένοι κομμουνιστοσυμμορίτες. Οἱ ἴδιοι κρίνουν ὅτι ἡ παράδοσις δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς ἀρκετος ἐξαγνισμός. Κι' ἔτσι προσφέρθηκαν νὰ βοηθήσουν τον Στρατὸ στον ἀγῶνα του γιὰ τὸ ξερρίζωμα τοῦ Κομμουνισμοῦ.

—« Ντρέπουμαι γιὰ τὸ παρελθόν μου, γράφει ἡ Συγγελάκη,
» καὶ ζητάω νὰ ἀπαλλαγῶ, νὰ ξεπλυθῶ, ἂν μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτέ,
» ἀπ' αὐτό ΝΟΙΩΘΩ ΟΤΙ ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΕΡΓΑΣΘΩ ΜΑΖΥ
» ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ
» ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ
» ΜΑΣ, ΤΟΤΕ ΘΑ ΗΣΥΧΑΣΩ.»

"Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ"

ΕΙΡΗΝΗ ΣΥΓΓΕΛΑΚΗ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

1) ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΛΟΧΟΥ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΚΑΝΕ
2) ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΟΥΛΑΜΟΥ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΓΚΑΝΕ
3) ΚΡΥΠΡΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΝΕ

ΕΝΑΜΙΣΥ χρόνο ἔζησα κοντὰ στοὺς συμμορῖτες. Μόνη μου τὸ εἶχα ζητήσει· κανεὶς δὲν μὲ στρατολόγησε· κανεὶς δὲν μὲ πῆρε μὲ τὴν βία. Ζοῦσα καὶ σπούδαζα στὴν Ἀθήνα. Ἀπ' τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς 18 χρονο κορίτσι εἶχα ὀργανωθεῖ στὴν ΕΠΟΝ, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι νέοι. Μ' ἄρεσε νὰ πιστευω πὼς κάτι κάνω καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν Πατρίδα ποὺ πολεμοῦσε νὰ βρῆ τὴ λευτεριά της. Ἔννοιωθα ἱερὴ ὑποχρέωση νὰ δώσω ὅ,τι μποροῦσα στὸν ἀγῶνα της. Ἐκεῖνα τὰ θολὰ χρόνια δὲν ἤταν εὔκολο νὰ ξεχωρίση κανεὶς τὸ σωστοτερο δρόμο ὁ δρόμος τῆς ΕΠΟΝ μοῦ φάνηκε ὁ καλλίτερος, ποὺ ἀλλοίμονο δὲν ἤταν παρὰ τὸ ἀσφαλτοστρωμένο μονοπατι, ποὺ ὡδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν στο Κ.Κ στοῦ ὁποίου τὰ δίχτυα δὲν ἄργησα κι' ἐγὼ νὰ βρεθῶ.

Ἡ δική μου περίπτωση, το δικό μου δρᾶμα δὲν εἶναι τὸ μοναδικό. Μπλέχτηκα. Μὲ θαυμαστὴ πράγματι δεξιοτεχνια ἄρχισε ἡ καθοδήγηση ἡ «κομματική» μου διαπαιδαγώγηση», τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἄργησαν να φανοῦν. Ἐξ ἄλλου δὲν ἦτο δύσκολο νὰ διαπαιδαγωγήση κανεὶς ἕνα νέον ἄνθρωπο. Ἄλλωστε γι'αὐτὸ δὲν ρίχνουν καὶ τὸ μεγαλύτερο βάρος τῆς προπαγάνδας των στὴν Νεολαία; Ἄρχισα νὰ γίνωμαι σληρὴ καὶ μονοκόμματη. «Πάνω ἀπ' ὅλα ὁ ἀγῶνας», ἔλεγα· αὐτὸ ἤτανε τὸ μοτίβο κάθε μου πράξης καὶ κάθε μου αἰσθήματος· κάθε κοινωνική μου ἐκδήλωση καὶ σχέσις ἔπρεπε πρῶτα νὰ περάση ἀπὸ τὸ κομμουνιστικό μου πρῖσμα. Ἔπαυσα και αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς συγγενεῖς μου νὰ ἐπισκέπτομαι ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ὀπαδοι τῆς ἰδεολογίας μου, καὶ δὲν εὕρισκα, ὅπως ἔλεγα, «περιεχόμενο στὶς συναναστροφές τους». Μεσολάβησε ὁ Δεκέμβρης. Ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ τότε διαδραματίστηκαν τἄβρισκα φυσικὰ ἐφ' ὅσον το κομμα μου, τὸ κόμμα ποὺ πίστευα, ἔδινε αὐτὴ τὴ γραμμή. Καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴν δολοφονία καὶ ἐξαφάνιση τοῦ θείου μου ἀπὸ τοὺς ἐλασσίτες τὴ δικαιολόγησα ἁπλούστατα ἐκ τοῦ γεγονοτος ὅτι εἶδα νὰ παρευρίσκονται στο μνημοσυνό του γνωστοὶ πολιτευταὶ τῶν ἀστικῶν κομμάτων καὶ εἶπα ὅτι «ἀφοῦ εἶναι αὐτοὶ ἐδῶ, κάπου θὰ εἶχε τὴν οὐρά του χωμένη!!» Πόσο μεγάλη μὰ τὴν ἀλήθεια ἠθικὴ πόρωση. Δὲν λάβενα καθόλου ὑπ' ὄψιν μου ὅτι ὁ θεῖος ἐξ ἰδίων του εἶχε ὀργανώσει κατὰ το διάστημα τῆς Κατοχῆς παιδικὰ συσσίτια καὶ ὅτι οὐδέποτε εἶχε πειράξει ἄνθρωπο. Τώρα ποὺ ψύχραι-

μα σκέπτομαι καὶ ἐξετάζω ἀνεπηρέαστα τὰ πράγματα κοκκινίζω ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴν τοτινή μου κατάπτωση. Πολλοὶ προσεπάθησαν τότε νὰ μὲ φέρουν στὸ παληὸ δρόμο· μοῦ μίλαγαν γιὰ τὶς πλάνες τῆς κομμουνιστικῆς θεωρίας, ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ ὄργια καὶ ἐγκλήματα τοῦ ΕΛΑΣ. Γελοῦσα μὲ συγκατάβαση γιὰ τὴν ἁπλοϊκή τους, ὅπως τὴν νόμιζα, ἀφέλεια. «Εἶσθε καθυστερημένοι, τοὺς ἔλεγα, ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τὴν ἀντίδραση, δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε ὅτι ὅσα γράφουν εἶναι συκοφαντίες καὶ κατασκευάσματα τοῦ Σιτρίν; Τὸ ΚΚ. ἀγωνίζεται γιὰ τὸν λαὸ καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα!» Τὸ πόσο ἀγωνίζεται γιὰ τὸν λαὸ καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ διαπίστωσα εὐτυχῶς καὶ μόνη μου κατὰ τὴν παραμονή μου στὸ συμμοριτισμό.

Στὶς κομματικές μου συναναστροφὲς γνώρισα καὶ συμπάθησα ἕνα νέο· ἤτανε παληὸς κομμουνιστής, στέλεχος καὶ συντάκτης τῆς «Ἐλεύθερης Ἑλλάδας». Παντρευτήκαμε πολὺ γρήγορα· ἀπὸ τότε πιὰ καὶ ὁ τελευταῖος κρῖκος ποὺ μὲ συνέδεε μὲ τὴ ζωή, μὲ τὸ κόσμο, μὲ τὸν πολιτισμὸ ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ. Τὰ πάντα γιὰ μένα ἦσαν κόμμα· ὅ,τι θέλει τὸ κόμμα, ὅ,τι ἀρέσει στὸ κόμμα, ὅ,τι συμφέρει στὸ κόμμα.

Τὸ Γενάρη τοῦ 1948 ὁ ἄνδρας μου πῆρε ἐντολὴ νὰ βγῇ στὸ βουνό· δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ μὴν πάω μαζί του, μιὰ μικρὴ ἄρνησή μου ποὺ μεσολάβησε, ἀμέσως μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ κόμματος, ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ. Ἐπὶ τέλους, ἔλεγα, θὰ βρεθῶ σὲ μιὰ μικρὴ λαϊκὴ δημοκρατία, ἰσότητα καὶ δικαιοσύνη θὰ βασιλεύῃ παντοῦ. Οἱ χωριᾶτες ἥσυχοι θὰ δουλεύουν στὰ χωράφια τους, τὰ κορίτσα θὰ ζοῦν ἐλεύθερα χωρὶς τὸν φόβο τῆς βίας ἀπὸ τοὺς «Μοναρχοφασίστες», τὰ παιδάκια θὰ πηγαίνουν χαρούμενα στὸ σχολειὸ καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ζήσω κοντὰ στοὺς δημιουργοὺς καὶ φρουροὺς τῆς δημιουργίας αὐτῆς. Ὕστερα ἀπὸ μελετημένη προετοιμασία ξεκινήσαμε· πήραμε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ τὸ πλοῖο γιὰ τὴ Θεσ|νίκη, κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ πῶς τὸ ζευγάρι ποὺ ταξίδευε μὲ τόση «ἀξιοπρέπεια» σὲ λίγες μέρες θὰ ἀνέβαινε στὰ βουνὰ νὰ φορέσῃ φυσικλίκια! . . . . Ὅταν τὸ πλοῖο ἔπιασε στὸ Βόλο προσποιηθήκαμε ὅτι θὰ κατεβοῦμε γιὰ ἕναν περίπατο στὴν πόλη. Κατεβήκαμε καὶ ἐξαφανιστήκαμε μέσα στοὺς κομματι-

κοὺς πλοκάμους τοῦ Βόλου. Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, σύνδεσμοι μᾶς ἀνέβασαν στο Πήλιο

Βρέθηκα στο περιβάλλον ποὺ εἶχα ονειρευθεῖ. Κοντὰ στοὺς «ἀγωνιστὲς καὶ τοὺς φρουροὺς» τῆς ἀνύπαρκτης εὐτυχίας τοῦ λαοῦ μας! Ὅμως τι ἀπογοήτευση ἀπ' τὶς πρῶτες κι ὅλας ἡμέρες. Ἄνθρωποι, δίχως ἰδέα, γιὰ το περιεχόμενο τοῦ ἀγῶνα (ἀλήθεια ποιο περιεχόμενο;) ἄνθρωποι καταδιωκόμενοι γιὰ διάφορα ἀδικήματα, ἁρπαγμένα μὲ τὴ βία κορίτσια ἀπο τοὺς συναγωνιστές μου καὶ ὄχι ἀπο το στρατό, ὅπως πίστευα ὅτι μποροῦσε νὰ γίνῃ, χωρικοὶ διαφορων ἡλικιῶν μὲ θλιβερὰ καὶ ἀνέκφραστα βλέμματα, νὰ ἀντικρυζουν μὲ φόβο τους «ἀξιωματικοὺς τοῦ δημοκρατικοῦ στρατοῦ», αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀγωνιστὲς τοῦ λαοῦ . . .

Μ' αὐτοὺς λοιπον θὰ ἐζοῦσα κι' ἐγὼ στο ἑξῆς, ἄδικα ἔψαχνα νὰ βρῶ ἕνα μορφωμένο, ἕνα πολιτισμένο ἄνθρωπο νὰ συναστραφῶ. Αὐτοὶ ἦσαν «σταγόνες ἐν τῷ ὠκεανῷ» Διὰ λόγους καθαρὰ προσωπικοὺς ἤλθαμε μὲ τὸν ἄνδρα μου σὲ διάσταση Χωρίσαμε. Ἐκεῖνος τράβηξε γιὰ ἄλλη Μονάδα καὶ ἐγὼ ἔμεινα στὴ Θεσσαλία. ***Ενάμισυ χρόνο*** γύριζα στὰ διάφορα συγκροτήματα τῆς Θεσσαλίας καὶ Ρουμελης. Ἀνεβοκατέβηκα ὅλα τὰ βουνά, περπάτησα νύκτες ἀτέλειωτες στο λασπωμένο κάμπο καὶ ξημέρωσα στὶς ποιο ἀπίθανες κορφές. Βουτήχτηκα ὡς το λαιμὸ στὰ Θεσσαλικὰ ποτάμια καὶ ἀρρώστησα βαδίζοντας μέρες ὁλόκληρες σὲ ἕνα μπόϊ χιονι. Τί εἶδα σ'ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο, Εἶναι τοσο μεγάλο τὸ δρᾶμα ποὺ παρακολούθησα καὶ τόσο τραγικὲς οἱ συνθῆκες κάτω ἀπο τὶς ὁποῖες παίχτηκε, ὥστε δὲν εἶναι διόλου εὔκολο νὰ τὸ περιγράψω σὲ τοῦτο τὸ μικρο χῶρο.

Ἄκουσα φωνὲς καὶ κατάρες μαννάδων νὰ μοῦ σπαράζουν τὴν καρδιά, φώναζαν γιατὶ τους πέρναμε μὲ τὴ βία τὰ κορίτσια τους μέσα ἀπο τὴν ἀγκαλιά τους. Εἶδα κορίτσια νὰ κλαῖνε καὶ νὰ κρέμουνται ἀπάνω μου παρακαλῶντας με νὰ μεσολαβήσω νὰ μὴν τοὺς πάρουνε στὰ βουνά. Εἶδα γέρους χωρικοὺς νὰ κλαῖνε σὰ μωρὰ ὅταν «οἱ μαχητές μας» τοὺς ἅρπαζαν τὴ μοναδική τους ἀγελάδα καὶ τοὺς ἐρήμαζαν τὰ λίγα μελίσσια. Οἱ εἰκονες δὲν ἀργοῦνσαν νὰ γίνωνται προσανάματα καὶ τὰ Εὐαγγέλια τσιγαρόχολλες· τίποτε δεν ἐμπόδιζε ὥστε τὰ τελευταῖα ξύλινα ὑπο-

λείμματα κάθε χωριατόσπιτου, νὰ μετατρέπωνται στὴ καλλίτερη καύσιμο ὕλη

Σφίγγονταν ἡ ψυχή μου, ἤθελα νὰ φωνάξω, νὰ διαμαρτυρηθῶ. Μὰ ἔνοιωθα ὅτι ἤμουνα ἀδύναμη, μικρούτσικη, ἀσήμαντη. Καὶ ὅταν περνοῦσαν οἱ συγκινήσεις, ποὺ ἔνοιωθα σὲ κάθε στιγμὴ βίας, ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου: «ἂν εἶσαι ἀληθινὴ κομμουνίστρια, ***πρόσεξε μὴν παρασύρεσαι ἀπὸ αἰσθήματα***· πρέπει νὰ εἶσαι ἀδιάλλακτη στο καθῆκον σου, ἀλλοιῶς ὑπάρχει φόβος νὰ σαμποτάρῃς τὸν ἀγῶνα».

Μὰ ὅσο ὁ καιρὸς περνοῦσε διεπίστωνα ὅτι οἱ σκηνὲς τῆς βίας καὶ ἁρπαγῆς ἔπαψαν νὰ εἶναι μόνον σκηνὲς καὶ νὰ ***γίνωνται καθεστώς***, νὰ γίνωνται κἄτι τὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ὕπαρξη καὶ δράση τοῦ συμμοριτισμοῦ. Ὅπου καὶ νὰ ἔστρεφες τὸ βλέμμα σου δὲν ἀντίκρυζες παρὰ ἐρείπια κάθε χωριο ἦταν μικρογραφία τῆς ρηγμαμένης Ἑλλάδας. Κάθε ἀκαλλιέργητο χωράφι ζωντανὴ εἰκόνα τῆς κατεστραμμένης ἐθνικῆς μας οἰκονομίας. ***Ὁ λαὸς μᾶς μισοῦσε*** καὶ δὲν μᾶς βοήθαγε, μόλις πλησιάζαμε στὰ χωριά του κρυβότανε, μὲ τὴ βία τοὺς βγάζαμε ἀπ' τοὺς κρυψῶνες τους, μὲ τὸ πιστόλι στὰ χέρια τοὺς ζητούσαμε πληροφορίες, δεμένους πολλὲς φορὲς τοὺς βάζαμε νὰ μᾶς ὡδηγήσουν, ἐπειδὴ ἤξεραν τὰ μονοπάτια.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ ἀγῶνας ἄρχισε νὰ «ξεφτίζῃ», νὰ «ἐκφυλίζεται», μὲ δυὸ λόγια γιὰ μένα νὰ ἀποκαλύπτεται. Τὰ περὶ ἰσότητος, ἀλληλεγγύης, δικαιοσύνης κλπ. κλπ. συνθήματα ἀποδεικνύοντο ὅτι ἦσαν ἕνα θαυμάσιο καμουφλάζ. Οὔτε καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἴδιων «ἀγωνιστῶν» ἐφαρμοζότανε ἔστω καὶ κἄτι ἀπ' ὅ,τι διακήρυτταν. Τὰ στελέχη νὰ καλοτρῶνε καὶ νὰ καλοντύνωνται ἐνῷ οἱ μαχητὲς νὰ ρέβουν ἀπ' τὸν πυρετο καὶ κυριολεκτικὰ νὰ σερνωνται. Τί νὰ πρωτοθυμηθῇ, μὰ τὴν ἀλήθεια, κανείς! Τὸ αἷμα ἐξακολουθοῦσε νὰ χύνεται, ἡ καταστροφὴ νὰ συνεχίζεται καὶ τὸ τέλος ***«ἡ νίκη νὰ μὴν ἔρχεται»***. Οὔτε ἡ πλούσια βοήθεια σὲ πυρομαχικὰ καὶ τρόφιμα ποὺ στέλνανε οἱ βόρειοι γείτονες, οὔτε ἡ διαρκὴς καθοδήγησή τους, οὔτε ἡ τρομοκρατία καὶ ἡ διαφώτηση δὲν μπορούσαν καὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν νὰ μᾶς ἀγαπήσῃ ὁ λαος ἀπο τὴ μιὰ καὶ νὰ ἀνεβάσουμε το ξεπεσμένο ἠθικὸ τῶν συμμοριτῶν ἀπο τὴν ἄλλη. Σκοτώσαμε ἄτομα ποὺ θέλησαν

νὰ λιποτακτήσουν· ἀφίναμε τὰ κορίτσια νὰ συνδέωνται σαρκικὰ μὲ τοὺς ἄνδρες, γιατὶ ἔτσι νομίζαμε ὅτι θὰ τὶς ἔχουμε διαρκῶς μαζί μας. εἶχε πάψει πιὰ νὰ ὑπάρχῃ ὅσιο καὶ ἱερό· κάθε ἠθικὸς νόμος εἶχε καταργηθεῖ, μιὰ ἠθικὴ δυσοσμία ἀναδύονταν ἀπὸ παντοῦ

Πολλὲς φορὲς εἶχα βασανίσει τὴν σκέψη μου γύρω ἀπὸ τὸ χάος ποὺ εἴχαμε ἀνοίξει μὲ τὴν τακτική μας. Πολλὲς φορὲς διερωτήθηκα τὸ πῶς θὰ χτίσουμε τὸν γκρεμισμένο μας τόπο καὶ πόσες φορὲς δὲν εἶχα δακρύσει κρυφά, βλέποντας τὰ κομμένα πόδια τῶν παλληκαριῶν καὶ τὰ σακατεμένα κορίτσια ποὺ μὲ τὸ ζόρι τὰ ρίχναμε στὴ μάχη. Τί νάκανα. Ἄκουγα καὶ τὴν ὑπεύθυνη καθοδήγηση ὅλη τὴν ὥρα «στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριὰ ποὺ ἐπικρατοῦν ἀκόμα οἱ μοναρχοφασίστες γίνεται ἄγρια σφαγὴ τῶν δημοκρατικῶν, χιλιάδες ἀγωνιστὲς σαπίζουν στὰ ξερονήσια καὶ στὶς φυλακές». Μπρος γκρεμος καὶ πίσω ρέμα. Ἔννοιωθα νὰ βυθίζωμαι σιγὰ-σιγὰ σὲ ἕνα ἀπύθμενο βάραθρο καὶ νὰ μὴν ἔχω τὴν δύναμη νὰ κρατηθῶ ἀπὸ κάπου γιὰ νὰ σωθῶ. Ἔτσι μοῦ φαίνονταν πὼς ἦταν γιὰ μένα. Πρὶν λιγους μῆνες διάβασα τὴν ἀπόφαση τῆς 5ης ὁλομέλειας τῆς Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΕ. Ποτὲ δὲν εἶχα διαβάσει ὠμότερη κομματικὴ ἀπόφαση. Τὸ μάτι μου σταμάτησε σὲ δυὸ σημεῖα. Ἕνα ποὺ μίλαγε γιὰ τὸν ὀπουρτουνισμὸ καὶ τὸ ἄλλο «γιὰ τὸ Μακεδονικο ζήτημα».

Ὥστε ἔτσι ὅποιος λέει τὴν ἀλήθεια, ὅποιος διαλογίζεται τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς εἶναι ὀπουρτουνιστής, προδότης τοῦ ἀγῶνα, λιπόψυχος; Καὶ ἡ Μακεδονία μας; ἡ Ἑλληνικώτατή μας Μακεδονία, ποὺ εἴχανε ἐπίσημα διακηρύξει ὅτι δὲν πρόκειται σπιθαμή της νὰ θιχθῇ, ξεπουλιώτανε ἔτσι ἀσυνείδητα στοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς Ἀλβανούς;

Αὐτὸ ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια πιά. Ἐλάχιστα ἴχνη πατριωτισμοῦ νὰ εἶχες μέσα σου σὰν Ἕλληνας, δὲν μποροῦσες παρὰ νὰ ἐξεργεθῆς, νὰ διαμαρτυρηθῆς, νὰ πονέσῃς καὶ στὸ τέλος ν᾿ ἀρχίσῃς ἀποφασιστικὰ νὰ σκέπτεσαι· νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ καταλήγῃς πὼς καὶ σὺ εἶσαι ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ ξεπουλοῦν τὴν Ἑλλάδα στοὺς ξένους, πὼς καὶ σὺ βοηθᾶς στὸ νὰ μετατρέπεται ἡ Πατρίδα σου σὲ λίμνη αἵματος, πὼς καὶ σὺ γκρεμίζεις ὅ,τι τῆς ἀπόμεινε ὄρθιο.

"Αν μ' ἔβλεπαν οἱ ἀναγνῶστες μου τώρα ποὺ γράφω αὐτὲς τὶς γραμμές θἄβλεπαν πόσο χλωμὴ εἶμαι, πόσο τὸ χέρι μου τρέμει, πόσο τὰ μάτια μου εἶναι γεμάτα δάκρυα. Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ συγκινήσω κανένα, γιατὶ δὲν ζητῶ ἔλεος, δὲν τὸ ζητῶ γιατὶ δὲν μοῦ ἀξίζει. Ξέρω πῶς μοῦ πέφτει μεγάλο μερτικὸ εὐθυνῶν γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Πατρίδος μου.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶναι ἡ λύτρωση· πῶς θὰ μπορέσω νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ παρελθόν μου, πῶς θὰ σβύσουν ἀπὸ τὴ μνήμη μου οἱ καταστροφὲς καὶ τὰ ἐρείπια ποὺ προκαλέσαμε; Πῶς ἀπ' τὰ αὐτιά μου θὰ φύγουν οἱ τρομακτικὲς φωνὲς τῶν Μαννάδων γιὰ τὰ χαμένα παιδιά τους; πῶς ἀπ' τὰ μάτια μου θὰ σβύσουν οἱ σκηνὲς τῆς ἀγριότητος καὶ βίας ποὺ εἶδα;

Ντρέπουμαι γιὰ τὸ παρελθόν μου καὶ ζητάω ν' ἀπαλλαγῶ, νὰ ξεπλυθῶ, ἂν μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτέ, ἀπ' αὐτό. Νοιώθω ὅτι μόνο ὅταν ἐργασθῶ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες γιὰ τὸ ξερίζωμα τῶν κομμουνιστικῶν ἰδεῶν ἀπ' τὴ χώρα μας καὶ τὴ συντριβὴ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ συμμοριτισμοῦ, τότε θὰ ἡσυχάσω. Γιὰ μένα θἆναι ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίηση καὶ τὸ μεγαλύτερο ***συγγνώμην*** ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ ἡ Πατρίδα, δηλαδὴ νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ νοιώσω πῶς εἶμαι κι' ἐγὼ παιδί της.

ΕΙΡΗΝΗ ΣΥΓΓΕΛΑΚΗ

"ΑΠ' ΟΣΑ ΕΖΗΣΑ ΣΤΟ ΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟ"

ΒΥΡΩΝ ΛΑΪΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΜΙΑ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. ΚΑΙ Δ/ΝΤΗΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ ΤΗΣ 1ης Κ. Σ. «ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ» (ΓΙΩΤΗ)

ΛΑΟΥ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάντα σύνδεσμο κοπέλλα 18-20 χρονῶν. Μοῦ φαίνεται πὼς θᾆταν περιττὸν νὰ ποῦμε γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχε τὴ σύνδεσμό του ὁ κύριος αὐτός, σύνδεσμο τὴν ὁποίαν ἄλλαζε ταχτικώτατα.

Ἄλλο κλασικὸ ἐπίσης παράδειγμα γιὰ τὴ διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ λέγονται «ἡγεσία τοῦ Δ.Σ.» εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Π. ΥΦΑΝΤΗ (ΗΡΑΚΛΗ) προσωπάρχη τῆς ΙΙ Μεραχίας καὶ κατόπιν Π.Ε. τῆς ἰδίας Μεραρχίας. Νὰ τὶ ἔλεγε ἡ ΤΑΣΙΑ ΣΦΗΚΑ σε συναγωνίστριές της ὅταν βγῆκε ἀπ' τὴν καλύβα του: «Ὅταν μπῆκα μέσα ἄρχισε νὰ μοῦ βάζει χέρι. Ἐγὼ προσπάθησα ν' ἀντισταθῶ, ἀλλὰ.... ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό, μοῦ ἀπάντησε: Νομίζεις ὅτι αὐτοῦ κάτω βρίσκετε ἡ τιμὴ ἢ πιστεύεις καὶ σὺ στὴν παρθενιά ;»

Τὸ πάθημα τῆς ΣΦΗΚΑ δὲν εἶναι μοναδικο, γιατὶ ὁ ΥΦΑΝΤΗΣ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς φτάνει μιὰ γυναῖκα. Πολλὲς πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ πολλὲς δοκίμασαν θέλοντας ἢ μὴ τὰ «τρυφερά του χάδια».

Μὰ ὁ κύκλος δὲν τελειώνει ἐδῶ. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Οὐλαμοῦ τοῦ Κ.Γ.Α.Ν.Ε. ΑΣΠΡΟΠΟΤΑΜΟΣ εἶχε ἐπίσημον ἄδεια ἀπὸ τὸν ΖΗΣΗ ΖΩΓΡΑΦΟ νὰ ἔχει φιλενάδες. Κι' ὅταν τύχαινε νὰ μετατεθεῖ καμμιὰ ἀπ' αὐτές, ἔσπευδε νὰ τὴν ἀντικαταστήσει.

Τὸ πολὺ κακὸ ὅμως γινότανε στὴ Σχολὴ Ἀξιωματικῶν τοῦ Κ.Γ.Α.Ν.Ε. Ἐκεῖ ἦταν ποὺ δὲν εὕρισκε ἄκρη κανείς. Τελευταῖα μάλιστα τὸ κακὸ εἶχε παραγίνει. Νὰ τὶ ἀντίληψη εἶχε ὁ Π.Ε. τῆς Σχολῆς ΤΑΚΗΣ ΚΑΡΚΑΝΗΣ. Σὲ συζήτηση ποὺ ἔκανε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔλεγε κυνικώτατα «δὲν πάνε νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν». Καταλαβαίνει κανεὶς τὸ τί γινότανε ἀπ' τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς ὅταν ὁ Ἐπίτροπος τοὺς ἔλεγε τέτοια πράγματα.

Ἀλλὰ κι' ἂν ὑποθέσουμε ὅτι αὐτὰ δὲν γινόντουσαν κι' ἂν ἀκόμα θελήσουμε νὰ πιστέψουμε τὰ παχειὰ λόγια τοῦ Κ.Κ. γιὰ ὑπεράσπιση τῆς τιμῆς, θὰ μᾶς διαψεύσει ἀμείλικτα ἡ πραγματικότητα.

Νομίζω πὼς κοινὸ μυαλὸ χρειάζεται γιὰ νὰ βγάλει κανεὶς τὸ συμπέρασμα γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ γίνει ὅταν στὸ ἴδιο στρῶμα κοιμοῦνται ἀνακατεμένοι νέοι καὶ νέες. Γιὰ τοὺς συμμορῖτες

ὅμως θἆταν πολὺ παράξενο νὰ βλέπουν τοὺς ἄντρες νὰ κοιμοῦνται χωριστὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, παρὰ ὅταν κοιμόντουσαν μαζί.

Το τί γινότανε μὲ το μικτο ὕπνο το καταλαβαίνει ὁ καθένας. Ἂν ἀκούσει ἕνας οὐδέτερος ἄνθρωπος το τί λέει το Κ.Κ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ἀσφαλῶς θὰ βγάλει το συμπέρασμα ὅτι αὐτὰ ποὺ λέει εἶναι πεύφημα. Ποιὰ ὅμως εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν πράξεων ἀπ' τὰ λογια, μονο ὅσοι ἔζησαν κοντὰ στο συμμοριτισμὸ μποροῦν νὰ δώσουν τὴν πραγματικοτητα

Το Κ.Κ. ἔβλεπε ὅτι τὰ κοριτσοπουλα, ποὺ βίαια ἁρπάχτηκαν ἀπ' τὶς ἀγκαλιὲς τῶν μαννάδων τους, δὲν εἶχαν καμμιὰ ὄρεξη καὶ διαθεση γιὰ πόλεμο. Ὅμως το Κ.Κ. ἤθελε ἔμψυχο ὑλικο γιὰ νὰ κάνῃ τον ὀλέθριο γιὰ το Ἔθνος πολεμο. Καὶ τον πολεμο αὐτο ἔπρεπε νὰ τον κάνουν τόσο οἱ ἄνδρες, ἄλλο τοσο καὶ οἱ γυναῖκες, ποὺ στὴ Νότια Ἑλλάδα τοὐλαχιστον ἦταν περισσότερες ἀπο τοὺς ἄνδρες. Γιὰ νὰ κρατήσει λοιπον τὶς γυναῖκες αὐτὲς στὶς γραμμές του φροντιζε νὰ τὶς «δέσει» μὲ τον ἕνα ἢ τον ἄλλο τρόπο, οὕτως ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ λιποταχτήσουν.

Ἔτσι λοιπόν, ὅταν καμμιὰ κοπέλλα ἐκδήλωνε τασεις γιὰ λιποταξία, ὁ λοχαγος ἢ ὁ Ἐπίτροπος ἔβαζαν ἕνα ἀπ' τοὺς ἐμπίστους τους νὰ τὴν πιάσει φιλενάδα, νὰ τὴν διαφθείρει, κι' ἔτσι νὰ τὴ συνδέσει πιο στενὰ μὲ τὸ συμμοριτισμό. Αὐτο ἦταν πολὺ συνηθισμένο κόλπο καὶ σχεδὸν πάντα πετύχαινε.

Ἐδῶ ἀξίζει ν' ἀναφερθεῖ ὅτι, παρὰ τὶς φοβέρες τῶν Π.Ε. ὅτι ὅποιος πιάσει φιλενάδα θὰ περάσει στρατοδικεῖο ἢ θὰ ὑποχρεωθεῖ νὰ τὴν πάρει γυναῖκα του κλπ. κλπ.. ***σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐφαρμόστηκε τέτοιο πρᾶγμα.*** Τοὐλάχιστο στὴ ΘΕΣΣΑΛΙΑ και τη ΡΟΥΜΕΛΗ δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ περίπτωση ποὺ συμμορίτης στάλθηκε στο Στρατοδικεῖο γιατὶ βίασε μιὰ κοπέλλα. Το μονο μετρο ποὺ ἔπερνε ὁ συμμοριτισμος ἦταν να στέλνει τον ἕνα ἀπο τοὺς δυο σὲ ἄλλο τμῆμα κι' αὐτὸ γιατὶ φοβότανε την τεκνοποίηση, πρᾶγμα πού ἂν ἔπερνε διαστάσεις, θἆχε ὀλέθρια ἀποτελέσματα γιὰ τον ἀγῶνα τῶν συμμοριτῶν.

Ἐκτος ὅμως ἀπ' τὴν ἀνοχὴ ποὺ ἔδειχνε ἡ ἡγεσια τοῦ συμμοριτισμοῦ στο ζήτημα τῶν σεξουαλικῶν σχέσεων, ἡ ἴδια ὑπέθαλπε τη διαφθορὰ μὲ τον τροπο τοῦ κοινοῦ ὕπνου πάνω στὸ

ἴδιο στρῶμα καὶ κάτω ἀπ' τὸ ἴδιο σκέπασμα τὶς περισσότερες φορές.

Υπάρχουν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν τὶς εὐθύνες γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ στὶς ἁπλὲς συμμορίτισσες ἢ στοὺς ἁπλοῦς συμμορῖτες. Θἄταν λάθος ἂν γινόταν αὐτό. Οἱ εὐθύνες γιὰ τὸ παραπάνω ζήτημα βαρύνουν καθ' ὁλοκληρίαν μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς τὴν ἡγεσία μικρὴ ἢ μεγάλη τοῦ συμμοριτισμοῦ.

Σήμερα ποὺ τὸ Κράτος τοῦ Νόμου ἔχει ἐπιβληθεῖ σχεδὸν σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ χιλιάδες συμμορῖτες καὶ συμμορίτισσες βρίσκονται στὰ στρατόπεδα εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ διαπαιδαγωγηθοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, νὰ λησμονήσουν τὸ παρελθὸν καὶ νὰ πάρουν τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὸ μέλλον.

Αὐτὸ εἶναι ἕνα τεράστιο ἔργο ἠθικο-Κοινωνικὸ καὶ χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή.

Ὅμως πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ τιμωρία τῶν ὑπευθύνων γιὰ τὴν κατάσταση αὐτὴ στὴν ὁποία σήμερα βρίσκεται ἡ ὡραία μας Πατρίδα.

ΒΥΡΩΝ ΛΑΪΝΑΣ

"ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΛΗΟΥΣ ΜΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ„

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΤΖΙΑΣ

ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ ΤΗΣ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΤΗΣ 172 Κ.Σ. «ΤΑΞΙΑΡΧΙΑΣ»

ΣΑΣ ΜΙΛΩ ἐγὼ ὁ Τάσσος Κοτζιᾶς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πρώην Ὑπ/χαγος καὶ Ἀξιωματικὸς Πληροφοριῶν τῆς 172 ταξιαρχίας τῆς ΙΙ Μεραρχίας. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ζήσατε στὴ ΡΟΥΜΕΛΗ μὲ γνωρίσατε σᾶν ὑπεύθυνο στὴν ἀρχὴ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου Ταξιαρχίας Παρνασίδος μετὰ μαζὶ μὲ το Στάθη Παπαευσταθίου στὸ ΙΙΙ τῆς Μεραρχίας καὶ τελευταία Ἀξιωματικο Πληροφοριῶν τῆς 172 Ταξιαρχίας. Μὲ γνωρίζατε ὅλοι σας, σᾶν ἕνα ἁγνὸ ἰδεολόγο, ἐλασίτη τῆς Κατοχῆς, τραυματία ἀπο τὶς πρῶτες μάχες τοῦ ΕΛΙΚΩΝΑ, τραυματία ἀπο τὶς μεγάλες περυσινὲς ἐκκαθαραστικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ καλοκαιριοῦ, βαρειὰ τραυματία καὶ τώρα ποὺ ἐγκαταλελειμένος ἀπὸ τους συντρόφους μου μὲ βρῆκε καὶ μὲ περιποιήθηκε ὁ Ἐθνικὸς Στρατός. Τὸ ἄφθονο αἷμα ποὺ ἔχυσα γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Δημοκρατίας ὅπως πίστευα, μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου ἀπρόσβλητο ἀπὸ τὶς αἰσχρὲς καὶ συνειθισμένες συκοφαντίες ποὺ θὰ ξεσηκώση στοὺς πουλημένους καπετανάιους σας ἡ σκληρὴ φωνὴ τῆς Ἀλήθειας.

Τὰ ἁπλᾶ αὐτὰ λόγια μου τὰ ἀπευθύνω στὰ τίμια ἐκεῖνα Ἑλληνόπουλα ποὺ παρασυρμένα ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ καὶ δόλια συνθήματα τοῦ προδοτικοῦ Σλαυοκομμουνισμοῦ πολεμοῦν σήμερα μάταια ἐπάνω στὰ αἱματοποτισμένα βουνὰ τῆς μαρτυρικῆς Πατρίδος μας, ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς μάννας μας Ἑλλάδος, τῆς ἴδιας τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν Ἀδελφῶν τους, θυσιάζοντες ἄδικα ὅ,τι πιο πολύτιμο ἔχουνε, τὴν τιμὴ καὶ τὴ ζωή τους

Θέλω ν' ἀκουστοῦν μ' ἐμπιστοσύνη ἀπ' τὰ ἁγνὰ νειάτα ποὺ ζοῦνε μέσα στὶς πόλεις καὶ πιστέψανε, ὅπως ἐγώ, στὴ σατανικὴ προπαγάνδα τῆς Κομμουνιστικῆς ἡγεσίας τῆς ἀνταρσίας καὶ ποὺ φαντάστηκαν τὸ λεγόμενο «Δ.Σ.» σᾶν ἕνα Στρατὸ Λαϊκό, συνειδητό, ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὰ συμφέροντα καὶ τὴν προκοπὴ τῆς Πατρίδος μας, γιὰ μιὰ χαρούμενη καὶ ἐλεύθερη Ἑλλάδα.

Ἀπο τοὺς βασανισμένους ἀγρότες μας, ποὺ μὲ τὸν ἅγιο ἱδρῶτα τους κερδίζουνε κάτω ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὴν ἀγωνία τῆς ἁρπαγῆς, τὸ τίμιο ψωμί τους, τὸ φαΐ τῶν παιδιῶν τους.

Ἀπο τοὺς προδομένους ἐργάτες, τοὺς ἀφανεῖς ἥρωες τῆς δουλειᾶς, ποὺ μὲ τὰ ροζασμένα χέρια τους κερδίζουνε σκληρὰ τὴ ζωὴ τῶν δικῶν τους, τολμῶ νὰ ζητήσω ν' ἀκουστοῦν ἀπὸ

τὰ ἡρωϊκὰ φανταράκια μας, πού ἐπάνω στὸ ΓΡΑΜΜΟ καὶ στὸ ΒΙΤΣΙ, γράφουνε μὲ τὸ πολύτιμο αἷμα τους, τὶς πιὸ χρυσὲς σελίδες τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας μας, γιὰ νὰ νοιώσουνε ἔτσι πόσο δίκαιος εἶναι ὁ ἀγώνας τους, ὁ ἀγώνας γιὰ την ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Πατρίδας μας.

Ν' ἀκουστοῦν ἀπὸ ὅλους τοὺς τιμίους καὶ ἀληθινὰ ἐλευθέρους ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουνε στὴν πραγματικὴ ἐλευθερία, τὴ Δημοκρατία καὶ κοινωνικὴ Δικαιοσύνη.

Τὰ λόγια μου αὐτὰ εἶναι μιὰ ζωηρὴ καὶ πονεμένη διαμαρτυρία ἑνὸς ἀπατημένου νέου πού, ὅπως τόσοι ἄλλοι, θυσίασε οἰκογένεια, μέλλον σπουδές, γιὰ ν' ἀφοσιωθεῖ στὴν ὑπόθεση τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας καὶ ποὺ σήμερα βρίσκεται με προδομένα τὰ ἰδανικά του καὶ μὲ τὸ καυτὸ στῖγμα τοῦ Ἐθνοπροδότη.

Μέχρι σήμερα δὲν θέλησα νὰ μιλήσω. Περίμενα ὑπομονητικὰ τὴν ἀντικειμενικὴ ἀπόφαση τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος μας. Σήμερα ποὺ χάρις στὴν ἐπιείκεια ποὺ ἔδειξε ἀπέναντί μου, διατηρήθηκα στὴ ζωὴ (ἀφοῦ ἡ ἀπόφαση τῆς καταδίκης μου σὲ θάνατο μὲ ψήφους 3 κατὰ 2 εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους ὅτι δὲν ἐκτελεῖται) καὶ δὲν μπορῶ νὰ κατηγορηθῶ ὅτι προσπαθῶ νὰ σώσω τὸ κεφάλι μου καὶ τὴ ζωή μου, ***ἀπεφάσισα χωρὶς καμμιὰ πίεση, τελείως αὐθόρμητα νὰ μιλήσω*** γιὰ νὰ μπορέσω, ξεπλένοντας τὸ αἶσχος τῆς Προδοσίας, νὰ βοηθήσω κι' ἐγὼ λίγο στὸ τιτάνειο αὐτὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει ὁ ἀδάμαστος λαός μας, τιμημένη προφυλακὴ τῆς προοδευτικῆς ἀνθρωπότητος, γιὰ τὴν διατήρηση τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴ σωτηρία τοῦ Πολιτισμοῦ.

Στὰ συμμοριακὰ συγκροτήματα ὑπηρέτησα ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1947 μέχρι τὸν Ἰούνιο τοῦ 1949 στὴ περιοχὴ ΡΟΥΜΕΛΗΣ. Στὸ διάστημα τῆς παραμονῆς μου στὶς τάξεις τοῦ λεγομένου «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ» εἶδα καὶ ἔζησα τοὺς διαφόρους ἡγέτας τῶν συμμοριτῶν τῆς ΡΟΥΜΕΛΗΣ, ἄκουσα τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τοῦ προδοτικοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀντίκρυσα γυμνὴ τὴν ψευτιὰ καὶ τὴν προδοσία.

Ἐνῷ διαλαλοῦσαν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ μιὰ πραγματικὴ Δημοκρατία στο τόπο μας καὶ γιὰ τὶς ἀναφαίρετες ἐλευθερίες τοῦ ἀτόμου, παράλληλα καλλιεργοῦσαν μέσα

στὰ τμήματά τους, μέσα στὸ ἴδιο τὸ στενό τους περιβάλλον ἕνα πνεῦμα ***πρωτοφανοῦς τρομοκρατίας καὶ ἀθλίας δουλοπρεπειας. Ὅποιος τολμοῦσε νὰ ἐναντιωθεῖ ἢ καὶ νὰ σχολιάσει τὶς ἀποφάσεις τῆς ἡγεσίας,*** ἔστω καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποδείξει ὅτι συμβιβάζετο μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ μέλους τοῦ Κ.Κ.Ε. ἂν δὲν ***εὕρισκε ἀμέσως οἰκτρὸ θάνατο*** τὸ λιγώτερο πετιόταν στὸ περιθώριο ἄχρηστος γιὰ νὰ χαρακτηρισθεῖ μετὰ ἀπὸ λίγο προδότης καὶ ἐχθρὸς «τοῦ Ἀγῶνα καὶ τοῦ Λαοῦ». Ἕνα ἀπὸ τὰ δύστυχα θύματα τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς τρομοκρατίας στάθηκε καὶ ὁ ΣΠΥΡΟΣ ΔΡΟΥΛΙΑΣ, Τραπεζικὸς Ὑπάλληλος ἀπὸ τὴν ΑΘΗΝΑ, ποὺ εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ πιστέψει ὅτι μποροῦσε ἀτιμώρητα νὰ καταγγείλει στὴ Διοίκηση τῆς Πας συμμοριακῆς Μεραρχίας τὰ ἐρωτικὰ καὶ γαστρικὰ κατορθώματα τοῦ Πολ. Ἐπιτρόπου τῆς 126 Ταξιαρχίας ΣΑΒΒΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ (ψευδών. ΑΛΕΞΗ) ἀνωτέρου στελέχους τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ γραμματέα τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου ΑΘΗΝΩΝ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ μὲν ΔΡΟΥΛΙΑΣ πλήρωσε μὲ τὴν ἴδια τὴ ζωή του τὴν πίστη του στὰ Κομμουνιστικὰ ἰδανικά, ὁ δὲ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΑΒΒΑΣ ἔμεινε τελείως ἀνενόχλητος γιὰ νὰ συνεχίσει τὰ ἐρωτικά του ὄργια στο ὄνομα τοῦ «Ἀγῶνα τοῦ Λαοῦ» καὶ σὲ λίγο μάλιστα προήχθη καὶ στὴ θέση τοῦ Διευθυντὴ Ἐπιμελητείας τῆς Ι Κομμουνιστικῆς Μεραρχίας, θέση ποὺ τοῦ ἐξησφάλιζε σίγουρη καλοπέραση καὶ ἀπόλυτη ἐλευθερία στὶς ἀνήθικες ῥοπές του.

Τὸ παλαιο στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ὑπεύθυνος ἐσωτερικῶν ὑποθέσεων ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ ΚΑΡΟΥΜΠΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ (ψευδών. ΓΑΥΡΟΣ) ἀπὸ τὸ ΔΑΔΙ ΛΟΚΡΙΔΟΣ τόλμησε νὰ θυμίσει σὲ προσωπική του ἐπιστολὴ στὸ ΔΙΑΜΑΝΤΗ τὴν εὔνοια ποὺ ἔδειχνε σ' ὅλους τοὺς πατριῶτες του, τοποθετῶντας τους στὶς πιὸ διαλεγμένες καὶ σίγουρες θέσεις, εἶχε σὰν φυσικο ἐπακόλουθο νὰ διαγραφεῖ γιὰ δευτέρα φορὰ ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ νὰ πεταχθεῖ ἄχρηστος σὲ μιὰ Μονάδα Χώρου.

Θὰ μποροῦσα ν' ἀναφέρω ἄπειρα παραδείγματα ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῶν συμμοριτῶν ποὺ ἔπεσαν ***θύματα γιὰ τὸ θάρρος τους στὴ διατύπωση τῆς***

γνώμης τους, ἀλλὰ νομίζω ὅτι οἱ δύο παραπάνω περιπτώσεις εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικές.

Οἱ περίφημες δημοκρατικὲς συνελεύσεις ἀποτελοῦνε τὴ **τραν**ώτερη ἀπόδειξη τοῦ πῶς ἔννοιωθαν τὴ Δημοκρατία **καὶ τὰ δικαιώματα** καὶ ἐλευθερίες **τοῦ** ἀτόμου **τὸ** Κ.Κ.Ε. **καὶ ἡ ἡγεσία τῶν** συμμοριτῶν. Ὁ ΤΙΤΟ ἀποκηρύχθηκε ἀπὸ τοὺς συμμορῖτες χωρὶς κανένας ἀπ' αὐτούς, οὔτε καὶ τὰ στελέχη τους ἀκόμη, νὰ ἔχουν ἰδέα γιὰ τὶς λεπτομέρειες τῆς διενέξεως ΤΙΤΟ - ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ.

Βασική τους ἀρχὴ ἔλεγαν πὼς ἦταν νὰ μὴ κρύβουν τίποτε ἀπὸ τὸ Λαὸ καὶ νὰ θυσιάζωνται γιὰ τὴν ἀλήθεια. ***Κι' ὅμως ποτὲ δὲν παρουσίασαν τὴν ἀλήθεια στὸ Λαὸ καὶ τοὺς ἀνίδεους ὀπαδούς των.*** Δὲν τολμοῦσαν ἀκόμα καὶ στὰ στελέχη τους, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ ἦταν τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τους, νὰ παρουσιάσουν τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθεια.

Δὲν εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ἀνακοινώσουν τὰ πραγματικὰ αἴτια τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ «Γεν. Ἀρχηγοῦ ΜΑΡΚΟΥ» καὶ στὶς συγκεντρώσεις ἀκόμα τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν των τὴν ἀπέδιδαν στὴν ἐξαφνική του ἀσθένεια. Κι' ὅμως μὲ κυνικότητα καὶ θράσος διεκήρυτταν πὼς μόνον ὁ φασισμὸς κρύβει τὴν ἀλήθειαν καὶ τὰ παρασκήνια ἀπὸ τὸ Λαό.

Ἡ ψευτοκυβέρνηση τοῦ βουνοῦ δὲν ἔπαυε νὰ διακηρύττει μὲ ἐκπομπὲς καὶ προκηρύξεις πρὸς τοὺς «τιμίους» φαντάρους καὶ Ἀξιωματικοὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ νὰ προσχωρήσουν στὶς τάξεις τῶν συμμοριτῶν. Ὅσοι δὲν ἤθελαν νὰ πολεμήσουν θὰ μποροῦσαν νὰ παραμείνουν στὰ χωριά τους ἐλεύθεροι. Τὸ ἴδιο θὰ ἴσχυε καὶ γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους. Ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἤθελαν νὰ παραμείνουν στὰ βουνά, θὰ γύριζαν στὶς οἰκογένειές των, στὰ σπίτια των. Ἡ οἰκτρὰ τύχη τῶν φαντάρων τοῦ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ, ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ, καὶ ἰδίᾳ τῶν αἰχμαλώτων τοῦ 2ου Τάγματος ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΥ, ποὺ συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι στὴ μάχη «ΚΟΛΟΚΥΘΙΑΣ» τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου, μαρτυρεῖ ὁλοφάνερα τὴ συνέπεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μποροῦσε νὰ δώσει κανεὶς στὶς διακηρύξεις καὶ ὑποσχέσεις τῶν Κομμουνιστῶν.

Ἡ ζωὴ τοῦ καθενὸς στρατιώτου ἢ αἰχμαλώτου κρεμό-

ταν ἀπὸ τὴ σαδιστικὴ διάθεση ἢ τὸ ἀνεπτυγμένο συναίσθημα «ἐπαγρύπνησης» τοῦ πρώτου τυχόντος καθαρόαιμου κομμουνιστοῦ ποὺ ἱκανοποιοῦσε τὰ ἐγκληματικά του ἔνστικτα.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἀποκτοῦσε τὴν εὔνοια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς Διοικήσεώς του μὲ ἐπακόλουθο τὴ γρήγορη ἀνάδειξίν του σὲ ἡγετικὸ στέλεχος

Στέλεχος καὶ μαχητὴς ποὺ δὲν εἶχε προβεῖ ἰδιοχείρως σὲ ἐκτελέσεις ἀντιμετωπίζετο μὲ περιφρόνηση ἀπὸ τὶς διάφορες Διοικήσεις.

Τὸ ἴδιο σατανικὴ καὶ ὑποχθόνια ὑπῆρξε ἡ προπαγάνδα τῶν Κομμουνιστῶν σχετικὰ μὲ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ ἀπέναντι στοὺς αἰχμαλώτους ἀντάρτες. Προσπαθοῦσαν καὶ εἶχαν ὁμολογουμένως σχετικὴ ἐπιτυχία στὴν προσπάθειά τους αὐτὴ νὰ πείσουν τὰ ἁπλοϊκὰ παιδιὰ τοῦ Λαοῦ, πὼς πέφτοντας στὰ χέρια τοῦ Ἐθνικοῦ στρατοῦ τοὺς περίμενε ἡ πιο σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη μεταχείριση. Εἶχα τὴν τύχη νὰ βρεθῶ κι' ἐγὼ αἰχμάλωτος στὰ χέρια τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ, καὶ μάλιστα τραυτίας ἐγκαταλελειμένος ἀπο τοὺς χθεσινοὺς συντρόφους μου στὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς Ἔτυχα τῆς πιο θερμῆς καὶ συγκινητικῆς περιποιήσεως. ***Μὲ στοργὴ καὶ αὐταπάρνηση ἔσκυψαν τὰ φανταράκια μας ἐπάνω μου καὶ μὲ βοήθησαν ἀποτελεσματικὰ μὲ τὴν ἀνωτερότητα καὶ εὐγένεια, ποὺ τὰ διακρίνει, νὰ ξαναβρῶ τὸν ἑαυτόν μου.***

Αὐτὴ τὴ στιγμή, στ' ὄνομα τόσων χιλιάδων πρώην συμμοριτῶν ποὺ βρίσκονται στὰ διάφορα εἰδικὰ στρατόπεδα, περιμένοντας τὴν τιμὴ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Πατρίδα, αἰσθάνομαι την βαθειὰ ὑποχρέωση νὰ ἐκφράσω τὴν ἄπειρη εὐγνωμοσύνη μας προς τον Ἐθνικο Στρατο ποὺ μὲ τὴν θερμὴ καὶ εἰλικρινὴ βοήθειά του κατορθώσαμε νὰ βροῦμε τον τίμιο δρόμο, τὸν δρόμο τῆς Ἑλλάδος

Κι' αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀδάμαστου Στρατοῦ μας, δίπλα στὶς λαμπρες πολεμικὲς ἐπιτυχίες του στὰ τιμημένα παιδία τῶν μαχῶν, ἀποτελοῦν τὰ πιο λαμπρὰ στολίδια τοῦ μαχομένου Ἔθνους μας, ἀκλόνητον ἐγγύηση τῆς τελικῆς Νίκης.

Τὸ Κ.Κ.Ε δικαιολογοῦσε τὴν δημιουργίαν τῆς ἀνταρσίας ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς προστασιας τοῦ Λαοῦ, τῶν παιδιῶν του τῆς περιουσίας του. Πόση ὅμως ἀπόσταση χωρίζει τὰ λογια ἀπο τὴν πραγματικότητα. ***Οἱ συμμορῖτες ἔμπαιναν στὰ χωριά, λεηλατοῦσαν, ἔκαιγαν, λήστευαν, δολοφονοῦσαν ἀδιακρίτως*** Αφαιροῦσαν ἀπο τοὺς δύστυχους κατοικους τῆς ὑπαιθρου το λιγο ψωμὶ ποὺ τοὺς ἀπομενε το μοναδικο μανίρι ποὺ δτέθεταν γιὰ το γαλα τῶν παιδιῶν των, τον ἐλάχιστο ἱματισμο ποὺ τοὺς ἀπομεινε ἀπὸ τη δοκιμασια τῆς κατοχῆς. Ἔφταναν νὰ ἁρπάζουν ἀκομα καὶ ἕτοιμες προῖκες φτωχῶν κοριτσιῶν καὶ κοσμήματα (ὅπως ἔγινε μὲ την εἰσβολὴ τῶν τμημάτων τῆς 126 συμμοριακῆς Ταξιαρχίας τον Ἰούλιο τοῦ 1948 στο χωριο ΚΩΣΓΑΛΕΞΗ Φ/ΔΟΣ καὶ τον Αὔγουστο τοῦ ἰδίου χρόνου στοὺς ΔΕΛΦΟΥΣ ΠΑΡ/ΔΟΣ. Αὐτὰ προωρίζοντο γιὰ νὰ ἐξευμενιστοῦν τὰ ἀνώτερα στελέχη. Ὁ «Ταξίαρχος» ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ μέχρι τελευταίως φοροῦσε τέτοια δακτυλίδια. Τόση ἔκταση εἶχε πάρει ἡ συνήθεια τοῦ πλιάτσικου σὲ συμμορῖτες καὶ στελέχη ποὺ το «Γεν Ἀρχηγεῖο» καὶ το Κ.Γ.Α.Ν.Ε. ἀναγκάστηκαν νὰ ἐκδόσουν ἐπανειλημμένως σχετικὲς ἀπαγορευτικὲς διαταγές. Ὁ «πονος τους» καὶ το «ἐνδιαφέρον» τους γιὰ τὸ δοκιμαζόμενο Λαό, ἔφθανε μέχρι το σημεῖο νὰ πηγαίνουν ὁλόκληρες ὁμάδες ὁπλισμένες καὶ μὲ ὁπλ/λα σὲ ἀνταρτοκρατουμενα χωριὰ ὅπου ἔμεναν μερικὲς οἰκογένειες ποὺ εἶχαν κατορθώσει νὰ ξεγελάσουν οἱ συμμορῖτες καὶ νὰ παραμεινουν στὰ χωριά τους και μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὅπλων νὰ τοὺς ληστεύουνε το λίγο ψωμὶ ποὺ μὲ ἱδρῶτα καὶ αἷμα κατόρθωσαν νὰ ἐξοικονομήσουν γιὰ νὰ κρατηθοῦν ἴσα ἴσα στὴ ζωή. Τέτοια ἐπεισόδια εἶναι πολλὰ κι' ἰδίως την περίοδο ποὺ ὁ Ἐθνικος Στρατὸς ἐπίεζε σοβαρὰ τὰ συμμοριακὰ συγκροτήματα ΡΟΥΜΕΛΗΣ καὶ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ. Χαρακτηριστικώτερα ἀπο αὐτὰ εἶναι οἱ ἐπιδρομὲς ποὺ ἔγιναν στο χωριο ΜΑΡΑΘΟΣ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ τὸ Μάρτιο τοῦ 1949 ἀπο συμμορῖτες τῆς I Κομμουνιστικῆς Μεραρχίας καὶ στο χωριο ΔΑΦΝΟΣ ΔΩΡΙΔΟΣ τον Μάϊο τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπο συμμορῖτες τῆς II Μεραρχίας

Κωμικοτραγικο στάθηκε το παρακάτω ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη στην ἐπιδρομη τῶν συμμοριτῶν στὰ χωριὰ ΣΚΑΛΟΥΛΑ καὶ ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟ ΔΩΡΙΔΟΣ τον Σεπτέμβριο τοῦ 1948. ***Ἀφοῦ***

λεηλάτησαν, ἄρπαξαν καὶ ἔγδυσαν ὁλόκληρο τὸ χωριό, φόρτωσαν καὶ 100 μεταγωγικὰ τρόφιμα, στὸ τέλος σκόρπισαν προκηρύξεις ὅπου διαμαρτύροντο γιὰ τὴν «ἀδικία» ποὺ ἔκανε τὸ Κράτος σὲ βάρος τῶν ἀγροτῶν, ἐξαγοράζοντας τὸ σιτάρι των πρὸς 2000 δραχμὰς την ὀκᾶ Κι' αὐτο λεγόταν κατὰ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα «'Αγῶνας γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ τὴν προκοπη τοῦ Λαοῦ »

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ "ΔΗΜ. ΣΤΡΑΤΟ„

'Η θέση τῆς γυναῖκας στὸν λεγόμενο « Δ. Σ.» ἦταν πραγματικὰ τραγική. 'Ενῷ οἱ Κομμουνισται διακήρυτταν ὅτι ἀγωνιζονται γιὰ τὴν χειραφέτηση καὶ τὴν ἐξίσωσή της μὲ τὸν ἄνδρα, στὴ πράξη ὅμως τὴν θεωροῦσαν πολὺ κατώτερη καὶ κατάλληι μόνο γιὰ ἄλλες ἀποστολές. Ἅρπαζαν τὰ ἀθῶα κορίτσια ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ τὶς οἰκογένειές των, μανάδες ἀπὸ τὴν φροντίδα τῶν παιδιῶν των καὶ τὶς ἔρριχναν ἀνεξέλεγκτα στὸν πόλεμο, ἐνῷ ἡ ψευτοκυβέρνηση τοῦ Βουνοῦ, μὲ ἐπίσημα διατάγματα ἀνεγνώριζε πὼς οἱ γυναῖκες, μόνο ἅμα τὸ ζητήσουν οἱ ἴδιες, ἐντάσσονται σὲ μάχιμα τμήματα εἰδ' ἄλλως θὰ παραμείνουν σὲ βοηθητικὲς ὑπηρεσίες. ***'Αλλὰ σὲ ὁλόκληρο τὸ « Δ. Σ.» δὲν θὰ ὑπάρχει οὔτε μία γυναῖκα ποὺ νὰ ἀφέθηκε ἐλεύθερη νὰ διαλέξει τὸν δρόμο ποὺ ἤθελε ν' ἀκολουθήση.***

Στὸ μυαλὸ ὅμως τῶν Καπεταναίων ἡ γυναῖκα προορίζετο γιὰ ἄλλους σκοπούς. *Τὰ **ἀνώτερα στελέχη διάλεγαν τὶς περισσότερον εὐπαρουσίαστες*** ἀπ' αὐτὲς καὶ τὶς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ ἀτομικοὺς συνδέσμους. Τὸ τί σημαίνει ὁ τίτλος αὐτός, φανερώνει καθαρὰ μιὰ «αὐστηρὴ» διαταγὴ τοῦ «Γεν. 'Αρχηγείου» ποὺ τὴν ὑπογράφει ὁ καινούργιος «'Αρχηγὸς ΓΟΥΣΙΑΣ». Μὲ δριμὺ ὕφος ἀπαγορεύει τὴν χρησιμοποίηση γυναικῶν σὰν συνδέσμων στελεχῶν γιατί *παρουσιάστικαν*, ὅπως λέγει, *σοβαρὰ κρούσματα ἀνηθικότητος*. Φαντάζεται καθένας τί ἔκταση θὰ πῆρε τὸ κακὸ καὶ τί ἀγανάκτηση προκάλεσε στὶς τάξεις τῶν ἁπλῶν μαχητῶν ποὺ εἶχαν τὶς ἀδελφές των καὶ τὶς γυναῖκες των στὰ τμήματα τῶν συμμοριτῶν, ὥστε νὰ ἀναγκάζεται νὰ ἐπέμβει τὸ ἴδιο τὸ «Γεν. 'Αρχηγεῖο». 'Η αὐστηρὴ ὅμως σὲ ὕφος αὐτὴ δια-

ταγὴ εἶχε καὶ τὴν ἐλαστικότητά της. Οἱ ἀτομικοὶ σύνδεσμοι μετετράπησαν σὲ πολεμικούς. Κι' ἔτσι οὔτε γάτος, οὔτε ζημιά. Καὶ αὐτὸ στὴ γλῶσσα τῶν Κομμουνιστῶν λεγόταν χειραφέτηση τῆς γυναῖκας, σεβασμὸς πρὸς τὴν οἰκογένεια, ἰσότης. Ἄμοιρα κορίτσια 15 - 16 χρονῶν, ξυπόλυτα, γυμνά, νηστικά, μέσα στὰ χιόνια, ἦταν ὑποχρεωμένα, ἀνίδεα ἀπὸ πόλεμο, νὰ θυσιάζουν τὴ ζωή τους γιὰ προδοτικοὺς σκοπούς, ***ἐνῷ οἱ γυναῖκες καὶ ἐρωμένες τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν,*** ὅπως ἡ γυναῖκα τοῦ Δικηγόρου ΠΕΡΔΙΚΗ ἀπὸ τὸν ΑΛΜΥΡΟ Α2 τῆς Μεραρχίας, τοῦ Μονίμου Ὑπαλοχαγοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ (ψευδών. ΑΜΑΡΜΠΕΗΣ), ἡ ἐρωμένη τοῦ Π. Ε. τῆς 126 συμμοριακῆς Ταξιαρχίας ΠΑΠΑΜΑΓΓΑΝΑ ΤΟΥΛΑ, ***καὶ ντυμένες, χορτάτες, γύριζαν προκλητικὰ στὰ μετόπισθεν,*** παρουσιαζόμενες σὰν ὑπεύθυνες γιὰ τὴν διαφώτηση τῶν γυναικῶν.

Κωμικὲς κυριολεκτικὰ ἦσαν οἱ ἀντιλήψεις τῶν καθαρόαιμων καὶ ἀκραιφνῶν κομμουνιστῶν, σχετικὰ μὲ τὸ συναίσθημα τῆς φιλίας καὶ τὴ νοσταλγία τῆς οἰκογένειας καὶ τῶν δικῶν μας. Κανένας δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα κατ' αὐτοὺς νὰ δημιουργεῖ φίλους καὶ συμπάθειες στὸ «Δ. Σ.». Ἡ φιλία θεωρεῖτο οἰκτρὸ ὑπόλειμμα μικροαστικῶν ἀντιλήψεων, βλαβερὸ γιὰ τὸν ἀγῶνα (ἐννοεῖται ὅτι τὸ συμφέρον τοῦ ἀγῶνα ἐπέτρεπε σ' αὐτοὺς τὴν δημιουργία κλικῶν καὶ εὐνοουμένων).

Ἡ νοσταλγία τῆς οἰκογενείας, τῆς συζύγου, τῶν παιδιῶν, θεωρεῖτο νοσηρὴ συναισθηματικότητα ποὺ δὲν ἔστεκε σ' ἕνα ἀγωνιστὴ τοῦ «Δ.Σ.».

Κ' ὅμως οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι διακηρύττουν ξετσίπωτα πῶς εἶναι τόσο πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση στὸ Λαὸ καὶ τὰ παιδιά του ὥστε νὰ θυσιάζουν καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμα γι' αὐτόν. Τώρα τὸ πῶς συμβιβάζονται οἱ δύο αὐτὲς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες ἀπόψεις, μόνον ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα καὶ οἱ Ἐπίτροποι τὸ ξέρουν.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥ «Δ. Σ.»

Οἱ Π. Ε. μέσα στὰ τμήματα ἦταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ **εἶχανε σὰν** ἔμβλημα **τὴ καλοπέραση**, τὴ προσωπική τους ἀσφάλεια, τὸ

ἔγκλημα. Σὲ μακροσκελῆ ἄρθρα ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ περιοδικὸ «Δημ. Στρατός», ἐπίσημο ὄργανο τοῦ «Γεν. Ἀρχηγείου» ἀπὸ ἀνώτατα κομματικὰ καὶ στρατιωτικὰ στελέχη τῶν συμμοριτῶν καθορίζετο ὁ ρόλος καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Π. Ε. Σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενά τους ὁ Π.Ε. ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ πρῶτος στὴ μάχη, πρῶτος στις στερήσεις, ὑπόδειγμα στο ἦθος, παράδειγμα ζωντανὸ τῆς «ἠθικοπολιτικῆς ἀνωτερότητας» τῶν στελεχῶν τοῦ «Δημ. Στρατοῦ».

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει μαχητὴς μέσα στὶς Κομ. Συμμορίες ποὺ νὰ εἶδε ποτὲ τὸν Π.Ε του, ὄχι πρῶτο στὴ μάχη, ἀλλὰ ἔστω καὶ νὰ πέρνει ἁπλὸ μέρος σ' αὐτήν. Πάντα βρισκόνταν ἀσφαλισμένοι στὰ μετόπισθεν μὲ τοὺς εὐνοουμένους των καθοδηγητές, ὑπεύθυνοι γιὰ τὴ διαφύλαξη τοῦ «βαρειοῦ μηχανισμοῦ» τοῦ τμήματος.

Στὴν τρομοκρατία καὶ στὶς ἐκτελέσεις ἦσαν πάντα πρῶτοι. Ἐκτελοῦσαν ἰδιόχειρα τοὺς ἄμοιρους στρατιῶτες, ποὺ ἔπεφταν αἰχμάλωτοι στὰ χέρια τους, ἀλλὰ καὶ παλαιοὺς ἀντάρτες ἀκόμα, ποὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες καὶ στερήσεις τόσων χρόνων ἀδυνατοῦσαν νὰ ἀκολουθήσουν τὰ τμήματα ἢ καὶ ἁπλῶς βραδυπoροῦσαν. Ὁ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΝΙΚΟΣ ἀπὸ τὸ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ ΔΩΡΙΔΟΣ Ἐπίτροπος Λόχου τῆς 172 συμμοριακῆς Ταξιαρχίας ***ἔσφαξε στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀπριλίου 1949 μιὰ παληὰ συμμορίτισσα,*** γιὰ τὸν μόνο λόγο ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἀκολουθήσει στὴ πορεία. Ὁ Π.Ε τῆς 126ης συμμοριακῆς Ταξιαρχίας ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΑΒΒΑΣ (ψευδων. ΑΛΕΞΗΣ) στη διάρκεια τῶν ἐκκαθαριστικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ, στὸν ΠΑΡΝΑΣΣΟ ***σκότωσε*** ἀρκετοὺς συμμορῖτες ποὺ ἐξηντλημένοι ζητοῦσαν νὰ παραμείνουν στὸν ΠΑΡΝΑΣΣΟ.

Περίφημα στάθηκαν τὰ ἐρωτικὰ καὶ σεξουαλικά τους κατορθώματα.

Ὁ Π.Ε τῆς 126ης συμμοριακῆς Ταξιαρχίας περίφημος ΑΛΕΞΗΣ εἶχε σχηματίσει ὁλόκληρο ἐπιτελεῖο ἀπὸ ἐρωμένες, τὶς ὁποῖες εἶχε προαγάγει σὲ Ἀξ/κοὺς μὲ τὴ συνεργασία τοῦ «Ταξιάρχου» τοῦ ΠΥΘΑΓΟΡΑ. Μὲ τὴ μία μάλιστα ἀπ' αὐτές, τὴν περισσότερο εὐνοουμένη, ***εἶχε φιλοδοξήσει,*** ἂν καὶ παντρεμένος

καὶ μὲ παιδὶ στὰς ΑΘΗΝΑΣ, ***ν' ἀποκτήσει διάδοχο.*** Μόνον ἡ ἐπέμβασις τῆς 'Ανωτερας διοικήσεως τον ἔκαμε νὰ παραιτηθεῖ και μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ γιατροῦ τῆς «Μεραρχίας» ἀπὸ τὴν εὐγενική του φιλοδοξία.

'Ο Π.Ε τῶν ἐμπέδων καὶ κατόπιν τῆς ΙΙ Κομμουνιστικῆς Μεραρχίας ΥΦΑΝΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (ψευδ. ΗΡΑΚΛΗΣ) ἀπὸ τὴν ΜΟΥΣΟΥΝΙΤΣΑ ΒΑΡΔΟΥΣΙΩΝ, διακρίθηκε σ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὰ ἔμπεδα γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐρωτική του ἐπίδοση, ἡ ὁποία συνεχίστηκε ἀμείωτη καὶ στὸ τμῆμα ποὺ ἀνέλαβε ἀργότερα.

'Ακολουθῶντας τὸ ἠθικοπλαστικὸ παράδειγμα τῆς «ἀνώτερης καθοδήγησης» καὶ οἱ Π. Ε. Ταξιαρχιῶν, Ταγμάτων, Λόχων ἐπιδίδοντο μὲ ἀπόδοση στὴν ἐρωτικὴ δράση.

'Ο Π. Ε. τῆς 17ης κομμουνιστικῆς Ταξιαρχίας ΤΣΟΡΠΑΤΖΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ (ψευδών. ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ) παληὸ κομμουνιστικο στέλεχος τοῦ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, γνωστὸς ἀπὸ τὰ σαμποτὰζ τοῦ Γκαρὰζ τῆς Υ. Ε. Κ. Α., παντρεμένος στὸν ΠΕΙΡΑΙΑ, ***ἔμεινε πάντα στὸ ἴδιο δωμάτιο μόνος του μὲ τὴν ἐρωμένην του*** που τὴν εἶχε χρήσει ὑπεύθυνη γυναικῶν. 'Εκτος ἀπὸ τὸν ΤΖΟΡΜΠΑΤΖΗ ὅμως καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶχε τὴν τύχη νὰ δεχθεῖ τὴν ἐμπνευμένη καθοδήγησή της.

'Ο Π. Ε. Τάγματος ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ΦΑΝΗΣ (ψευδ. ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ) ἀπὸ τὴν ΜΑΡΓΙΟΛΑΤΑ ΠΑΡΙΔΑΣ ἀπαιτοῦσε ἀπο τὴν γυναῖκα του, μιὰ συμμαζεμένη κοπέλλα ἀπὸ τοὺς ΔΕΛΦΟΥΣ, ἀπόλυτη ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία, γιατί, ὅπως ἐτόνισε, ἦταν Ιαγ|οχης. Τὴν φόρτωνε τὰ ἀτομικά του εἴδη καὶ τρόφιμα, ἀρκετὰ βαρειά, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ Π.Ε. και τῆς συμπεριεφέρετο σὰν πραγματικὴ ὑπηρέτρια.

Μπροστὰ στὴν κατάσταση αὐτὴ οἱ συμμορῖτες μὲ τὸ λαϊκὸ πνεῦμα λέγανε χαρακτηριστικὰ πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ χρησιμοποιεῖτο σὰν γυναῖκα σύνδεσμος καὶ μεταγωγικὸ τοῦ Π.Ε

'Ο Π Ε. Τάγματος ΜΑΡΚΑΚΗΣ ΜΑΡΚΟΣ (ψευδών. ΘΕΟΛΟΓΗΣ) μὲ χίλιες μηχανορραφίες προσπαθοῦσε σὲ βάρος τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν κοριτσιῶν τοῦ Λαοῦ νὰ κορέση τὶς κτηνώδεις του ὀρέξεις.

"Οσο ἐλαστικοὶ καὶ ἐπιεικεῖς ἦσαν ἀπέναντι στὸν ἑαυτόν τους

καὶ στὶς ὑποχρεώσεις των, τόσο σκληροί, σατανικοὶ καὶ χωρὶς οἶκτο ἐδείχνοντο ὄχι μόνον πρὸς τοὺς κατωτέρους των ποὺ τοὺς ἔτρεμαν κυριολεκτικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι στοὺς συναδέλφους τους ποὺ καυτηρίαζαν τὶς ἐνέργειές τους αὐτές.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωσης τοῦ Π. Ε. Τάγματος τῆς 172 συμμοριακῆς Ταξιαρχίας ΡΙΖΟΜΑΡΚΟΥ ΛΟΥΚΑ, δικηγόρου ἀπὸ το ΔΑΔΙ ΛΟΚΡΙΔΟΣ, ὁ ὁποῖος κατηγορήθηκε ὅτι ὀργάνωνε κίνηση γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Δ]τοῦ τοῦ Τάγματος τοῦ περιφήμου καπετὰν ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ. Ἡ σκευωρία καλὰ προπαρασκευασμένη ἔπιασε. Οἱ μάρτυρες ἄλλοι καλὰ δασκαλεμένοι, ἄλλοι κάτω ἀπὸ ἀφάνταστα μαρτύρια, ὡμολόγησαν τὴν ἐνοχήν των καὶ τοὺς σκοπούς των καὶ ἀνεγνώρισαν τον ΡΙΖΟΜΑΡΚΟΝ σὰν ὀργανωτὴ καὶ ἐμπνευστὴ ὅλης αὐτῆς τῆς κινήσεως ποὺ ἐστρέφετο ἐναντίον τοῦ «Λαοῦ». Πολλοὶ ἀνεπιθύμητοι ἐκτελέστηκαν καὶ ὁ ΡΙΖΟΜΑΡΚΟΣ μόνον χάρις στην ἀποφασιστικὴν και σθεναρὴ στάση του, κατώρθωσε νὰ διασωθεῖ γιὰ νὰ δολοφονηθεῖ ἀργότερα.

Ἀγράμματοι καὶ ἀμόρφωτοι, συμπεριεφέροντο κι' ἐκφράζοντο μὲ τὴν μεγαλύτερη περιφρόνηση ἀπέναντι στοὺς μορφωμένους καὶ διανοουμένους, χαρατηρίζοντας αὐτοὺς «ψευτοδιανουμένους» καὶ ἀνθρώπους λιπόψυχους στοὺς ὁποίους καμμία ἐμπιστοσύνη δὲν μποροῦσαν νὰ στηρίξουν.

Καὶ ὅμως αὐτοὺς τοὺς «ψευτοδιανοουμένους» καὶ λιπόψυχους χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὴν ἄγραν ἀφελῶν καὶ μωρόπιστων.

Τόσον χαμηλὸ ἦταν τὸ μορφωτικὸ καὶ διανοητικόν των ἐπίπεδο, ὥστε ὅταν ρωτήθηκε μιὰ ὁμὰς ἀπ' αὐτοὺς στὸ στρατόπεδο ΛΑΜΙΑΣ τί ἦταν φασισμὸς κανένας δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐκλεκτοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Κ. Κ. Ε. εἰς τοὺς συμμορῖτες, οἱ ἄνθρωποι ποὺ θ' ἀνέβαζαν καὶ θὰ καλλιτέρευαν τὸν ψυχικὸ κόσμο τους.

Ἡ ἀπόφασης τῆς 5ης ὁλομέλειας τοῦ Κ. Κ. Ε., σχετικῶς μὲ τὴν Μακεδονία, φανέρωσε καθαρὰ τὴν προδοσία τοῦ Κ Κ Ε σὲ βάρος τῆς Ἑλλάδος καὶ καθώρισε τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ πολέμου ποὺ διεξήγετο ἐπάνω στὰ Ἑλληνικὰ βουνά.

Αὐτοὶ ποὺ διεκήρυτταν ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία

καὶ ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδος μας ποὺ «κινδύνευε» ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ Ἀμερικανούς, ξεπωλοῦσαν τὴν Ἑλλάδα στοὺς Σλαύους καὶ τοὺς ἐχθρούς της, παίρνοντας εἰς ἀντάλλαγμα ὅπλα καὶ πυρομαχικὰ γιὰ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς ἰδίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἰδίων τῶν ἀδελφῶν τους.

Αὐτοὶ ποὺ στὸ πρόγραμμά τους γιὰ νὰ ξεγελάσουν τὰ ἀφελῆ καὶ τίμια Ἑλληνόπουλα ἀνεγνώριζαν τὴν προσάρτησιν τῆς Βορείου Ἠπείρου σὰν Ἐθνικὴν διεκδίκησιν, σήμερα δέχονται ἐνισχύσεις σὲ ὁπλισμὸ καὶ πυρομαχικὰ ἀπὸ τοὺς ἀξέστους Ἀλβανούς, ξεχνῶντας τόσο γρήγορα τὶς ἐπίσημες διακηρύξεις των.

Σήμερα ἡ θέση κάθε γνήσιου Ἕλληνα εἶναι ξεκάθαρη. Κι' ἐγὼ σὰν γνήσιο Ἑλληνόπουλο ποὺ παρασύρθηκα στὸ δρόμο τῆς προδοσίας, ἀλλὰ ποὺ ἔχω ἀνατραφεῖ μέσα σ' ἕνα περιβάλλον γεμᾶτο Ἐθνικισμὸ καὶ Πατριωτισμὸ καὶ ἔχω κλείσει μέσα στὴν ψυχή μου τὴν Ἑλλάδα, ποὺ πολέμησα στὴν Ἀλβανία, ἀγωνίστηκα στὴν κατοχὴ μέσα στὶς Ἐθνικὲς ὁμάδες, ποὺ ἔδωσα ὅ,τι μοῦ ζητήθηκε γιὰ τὴν Ελλάδα, ζητῶ ἀπὸ τὴν Πατρίδα, μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιείκεια ποὺ ἔδειξε ἀπέναντι στὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανα, νὰ μοῦ δώσει τὴν τιμὴ νὰ ἀγωνιστῶ κι' ἐγὼ στὸν ἱερὸ πόλεμο ποὺ γίνεται σήμερα γιὰ τὴν ὕπαρξη τῆς ἰδίας τῆς Ἑλλάδος. Ὑπόσχομαι πὼς θὰ φανῶ ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ θὰ μοῦ δείξει, θυσιάζοντας καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμη γιὰ νὰ ξεπλύνω τὸ στῖγμα τοῦ πρόδοτη, πολεμῶντας πλάϊ στὰ τίμια Ἑλληνόπουλα ὅπου χρειασθεῖ.

Παραπλανημένα ἀδέλφια ποὺ εἴτε ἀγωνίζεσθε μάταια χρόνια τώρα στὰ βουνά, μὲ τὸ προδοτικὸ τουφέκι στὸ χέρι στὸν καταστρεπτικὸ γιὰ τὴν ἄμοιρη Πατρίδα μας αὐτὸν πόλεμον καὶ γίνεσθε ἀφορμὴ νὰ χύνεται τόσο αἷμα, αἷμα ἀδελφικό, εἴτε μέσα στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ βοηθᾶτε τὸ προδοτικὸ ἔργο τοῦ Κ.Κ.Ε., πετᾶξτε τὰ ὅπλα καὶ ἐλᾶτε νὰ κτίσουμε ὅλοι μαζὺ ἀδελφωμένοι μὲ τὴν συμπόνια καὶ τὴν συγγνώμην τῆς Πατρίδας μιὰ Ἑλλάδα, ὅπως ὀνειρευτήκαμε πρὶν πέσουμε στὰ πλοκάμια τῶν Σλαυοκομμουνιστῶν.

Ἀγρότες, Ἐργάτες, ἀφανεῖς ἥρωες τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδας μας, ἀκοῦστε τὰ ἁπλᾶ αὐτὰ λόγια ποὺ ἕνα παραπλανημένο Ἑλληνόπουλο, μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας στὰ μάτια, σᾶς ἀπευ-

θύνει. Κλεῖστε μέσα στὴ ψυχή σας τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ βρῆτε τὸ σωστο δρομο.

Ἄνθρωποι ἐλευθεροι στὴ ψυχή, διανοούμενοι. Τὰ παραπλάνημένα παιδιὰ τοῦ Λαοῦ, ποὺ το Κρατος ἀποδίδει στην κοινωνία ἐλευθέρους, ἔχουν ἀνάγκη ἀπο τη θερμη βοήθεια σας, βοηθῆστε τους ἀκούραστα μὲ τὴν πεποίθησιν και την περιφάνεια ὅτι προετοιμάζετε τοὺς αὐριανοὺς κτίστες τῆς Ἀθάνατης Ἑλλάδος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΤΖΙΑΣ